Oláh András

[magunk vagyunk]

„Végy a szívből is valamit…"
(Kalász Márton)

magunk vagyunk a képkeret
cellába zártuk a lényeget

villámok közt árva lett a szép
csak vacogó szív őrzi még a fényt

visszaút már nincs csak fájdalom
– stafétabotként most átadom –

a lebontott múltról sincs adat
– követjük vakon a holtakat

felületi kezelés

méred a gravitáció hullámait
ami kivonzott a térre
ahol sorompóba zárt
az a könnybe lábadt tekintet
most azért jöttél
hogy végre eltemesd
a hitvány sebesültet
a gyógyíthatatlant
hogy ne legyen több
fájdalom és elrontott emlék
a tér fakószürke és üres
üresebb mint a kivérzett
tegnapok amit most felnagyít
a búcsúnak hitt pillanat
pedig már tudod
soha nem lesz vége
a múlt nem műthető
és eltemetni sem lehet